

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/158/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717209505
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8717209505.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkyň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej, v spore žalobcov: 1. W. V., nar. XX.XX.XXXX, 2. I. V., nar. XX.XX.XXXX, 3. T. V., nar. XX.XX.XXXX, všetci žalobcovia s adresou pobytu A. - C. A., N. XXX/XX, všetci právne zast. JUDr. Marekom Radačovským, advokátom, so sídlom Žriedlova 3, 040 01 Košice, proti žalovaným: 1. KOMUNÁLNA POISTOVŇA, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zast. spoločnosťou FELIX NEUPAUER & PARTNERS, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 37 928 422 a 2. U. B., nar. XX.XX.XXXX, s adresou pobytu A. XXXX/X, XXX XX M., právne zast. advokátom JUDr. Martinom Bašistom, so sídlom Štefánikova 8, 058 01 Poprad, o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch s prísl., takto o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č.k. 20C/51/2017-42 zo dňa 10.04.2018

rozhodol:

Zrušuje rozsudok, okrem výroku, ktorým súd návrh na prerušenie konania zamietol a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

I. „Súd návrh na prerušenie konania zamietla.

II. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 50 000 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni v 2. rade sumu 50 000 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni v 3. rade sumu 50 000 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní nahradiť žalobcom v 1. až 3. rade trovy konania v rozsahu 100 %, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou zo dňa 4.10.2017 sa žalobcovia domáhali vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovaným povinnosť zaplatiť každému zo žalobcov sumu 50.000,- eur s príslušenstvom.

Dôvodom podania žaloby bolo, že dňa XX.X.XXXX asi o 17.25 hod. žalovaný v 2. rade v M. viedol motorové vozidlo zn. D. Z. K.: PP XXX DD na parkovisku čerpacej stanice O., kde pri cúvaní bez toho, aby sa náležite presvedčil, či neohrozí ostatných účastníkov cestnej premávky, zadnou časťou vozidla zrazil chodkyňu B. V. a táto pri náraze a páde utrpela zranenia, ktorým dňa 22.01.2015 podľahla. Nakoľko žalobcovia boli na osobu svojej matky B. V. finančne odkázaní i citovo veľmi naviazaní, jej úmrtie v dôsledku dopravnej nehody pociťujú ako ujmu, za ktorú od žalovaného v 2. rade ako vodiča vozidla, ktorým bola škoda spôsobená, požadujú náhradu nemajetkovej ujmy. V čase vzniku nehody boli žalobkyne v 2. a 3. rade maloleté, plne odkázané na výživu neb. matky, žalobca v 1. rade bol plnoletý. Neb. B. V. bola po smrti manžela jedinou živiteľkou rodiny, po dopravnej nehode sa tak zo všetkých žalobcov stali siroty. Protiprávnym konaním žalovaného v 2. rade došlo k nenávratnej deštrukcii interpersonálnych väzieb tvoriacich základ a rámec súkromného života žalobcov a k intenzívnemu

zásahu do osobnostných práv a práva na súkromie a rodinný život. Zásah do osobnostných práv žalobcov bol vysokej intenzity, nečakaný a nereparovateľný. Vzhľadom na uvedené žalobcovia majú za to, že vzniknutá trauma zo smrti matky nie je odstrániteľná a domáhajú sa priznania nemajetkovej ujmy. Súd konštatoval, že žalovaní so žalobou nesúhlasili. Žalovaný v 1. rade poprel skutkové tvrdenia žalobcov, namietol nedostatok pasívnej legitímácie. Uviedol, že sa nijako nepodieľal na vzniku ujmy a v žalobe absentuje titul uplatnenia nároku voči nemu. Žalovaný v 2. rade taktiež poprel skutkové tvrdenia žalobcov. Poukázal na to, že Okresným súdom Poprad je vedené konanie pod sp.zn.: 20C/92/2016, v ktorom obdobný nárok uplatnila sestra žalobcov vo výške 15 000 eur. Doposiaľ jej neprávoplatne bola priznaná suma 10 000 eur. Žalobcovia mali možnosť nárok uplatniť spolu so svojou sestrou vo výške bežne priznávanej. Uplatnenie nároku samostatne považuje žalovaný v 2. rade za zjavné zneužitie práva. Žalobcov k podaniu žaloby viedli zisťné dôvody. Z dôvodu neskorého a zisťného uplatnenia nároku žalovaný v 2. rade žiadal žalobu zamietnuť.

Z vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že nárok žalobcov je dôvodný. Žalobcovia boli v čase úmrtia matky odkázaní výživou na matku, ktorá im zabezpečila všetky životné potreby, pracovala v dvojtyždňových intervaloch v U.. Súd nemal pochybnosť o tom, že smrť matky žalobcov spôsobila veľmi vážny zásah do súkromného života žalobcov, jej smrťou stratili sociálne, morálne a citové puto vytvorené medzi nimi a nebohú matkou. Došlo k nenávratnej deštrukcii ich súkromného života. Ujma vzniknutá žalobcom je neodstrániteľná. Čo sa týka výšky zadosťučinenia, poukázal na to, že výška sa určuje na základe voľnej úvahy súdu, tiež na to, že žalovaný (zrejme žalovaný v 2. rade - pozn. odvolacieho súdu) porušil svoje zákonné povinnosti vodiča, čím spôsobil smrť tretej osobe. Závažným spôsobom bolo dotknuté právo žalobcov na ich súkromie a rodinný život. Vzhľadom na charakter ujmy je vylúčené domáhať sa morálneho zadosťučinenia. Dôvodné je preto zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Priznanú sumu 50 000 eur pre každého považoval za primeranú všetkým okolnostiam týkajúcim sa výšky nemajetkovej ujmy.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na Ústavu Slovenskej republiky - čl. 19 ods. 1, 2, na čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 11, § 13 ods. 1, 2, 3, § 853 ods. 1, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, § 511 ods. 1, na ust. Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla - § 4 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, 2, ako aj na Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 72/166/EHS a 2009/103/ES.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obaja žalovaní.

3. Žalovaný v 1. rade v odvolaní mal za to, že sú dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d) a h) CSP. Podľa žalovaného v 1. rade absentuje pasívna vecná legitímácia žalovaného v 1. rade. V rozhodovacej činnosti všeobecných súdov nepanuje zhoda v otázke možnosti subsumovať pod pojem „škoda na zdraví“ v zmysle zákona o povinnom zmluvnom poistení aj náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Vo vnútroštátnej úprave nie je žiadna zmena relevantnej vnútroštátnej právnej úpravy. Nie je legitímny dôvod na zmenu výkladu príslušných zákonných ustanovení stanovených zákonodarcom. Postup Okresného súdu nie je možné vyhodnotiť inak ako snahu „zhojiť“ nečinnosť zákonodarcu priamou aplikáciou Smernice Európskej únie, pričom táto je vo vzťahu k žalovanému v 1. rade vzhľadom na jeho súkromnoprávny charakter vylúčená. Žalovaný v 1. rade uviedol taktiež, že súd sa absolútne nezaoberal ani nevysporiadal s relevantnou právnou argumentáciou žalovaných, a to vznesenou námietkou premlčania. Obaja žalovaní túto námietku vzniesli v priebehu konania. V rozsudku však absentuje akékoľvek vyjadrenie k týmto námietkam. Rozsudok je tak zmätočný a nepreskúmateľný. Pokiaľ totiž na jednej strane okresný súd, resp. žalobcovia tvrdia, že nemajetková ujma pozostalých je škodou, nie je dôvod, aby sa aj na jej premlčanie nevzťahoval § 106 Občianskeho zákonníka, ako je minimálne vo vzťahu k žalovanému v 1. rade priamo odkazované na § 15 ods. 2 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Podľa žalovaného v 1. rade rozsudok je zatažený vadou nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti aj v časti priznávania nemajetkovej ujmy. Samotné odôvodnenie „primeranosti“ výšky je zjavne všeobecné, aplikovateľné takmer na každý obdobný prípad, bez ozrejmenia myšlienkových pochodov a postupov súdu v konkrétnom prípade. Žalobcom sa odsúdením žalovaného v 2. rade v trestnom konaní dostalo istého zadosťučinenia, ktoré je potrebné tiež zohľadniť v rámci priznávania náhrady nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie sa tým nezaoberal. Žalobcovia sa na pojednávaní vo vzťahu k žiadanej náhrade vyjadrovali v tom zmysle, že ju potrebujú k zabezpečeniu finančnej situácie na udržanie chodu domácnosti a nahradenie príjmov matky, čo však absolútne nie je zmyslom a účelom náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 11 a nasl. Občianskeho

zákonníka. Poukázal taktiež na to, že v osobitnom konaní sa sestra žalobcov voči žalovanému v 2. rade z tých istých skutkových okolností domáhala náhrady nemajetkovej ujmy 15 000 eur, pričom súdom jej bola priznaná čiastka 10 000 eur. Rozsudok súdu je tak, vychádzajúc z rovnakých skutkových okolností, úmrtia matky žalobcov, v príkrom rozpore s rozsudkom v konaní na súde vedenom pod sp.zn. 20C/92/2016. Rozsudok súdu prvej inštancie je v časti týkajúcej sa výšky nepreskúmateľný, nedostatočne, nepresvedčivo a neudržateľne zdôvodnený. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zmenil tak, že žalobu žalobcov voči žalovanému v 1. rade zamietne.

4. Žalovaný v 2. rade v odvolaní taktiež žiadal, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a návrh žalobcov zamietol, resp. aby rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podľa žalovaného v 2. rade rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že žalobcovia, traja zo štyroch detí po zomretej matke v konaní neunesli dôkazné bremeno svojich tvrdení o tom, že prišli o veľkú citovú oporu, a že mali s ňou veľmi blízky vzájomný vzťah. V konaní bolo preukázané, že matka žalobcov po dobu niekoľko týždňov v mesiaci nežila v spoločnej domácnosti so svojimi deťmi, žalobcami. O deti sa starali ďalší členovia rodiny, teda nemali s ňou pred smrťou až taký intenzívny vzťah, než na aký poukázali vo svojom návrhu. Nárok žalobcov spoločne s ich sestrou, ktorá si svoj nárok uplatnila v samostatnom konaní je preto potrebné považovať za neprimerane vysoký, keďže nárok žalobcov je jednorazovým odškodnením ich nemajetkovej ujmy, je potrebné dôsledne zvážiť aký pomer z celkovej náhrady nemajetkovej ujmy, prípadne priznaný v prospech všetkých detí zomretej matky, aký by mal byť priznaný žalobcom. Keďže Okresný súd Poprad v konaní vedenom pod sp.zn. 20C/92/2016 priznal nárok na náhradu nemajetkovej ujmy sestre žalobcov v podstatne nižšom rozsahu než aký priznal jednotlivým žalobcom v tomto konaní, došlo tak k neprimeranému neodôvodnenému zvýhodneniu žalobcov oproti ich sestre. Nárok je tak neprimerane vysoký.

5. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 1. rade uviedli, že pasívna vecná legitímácia žalovaného v 1. rade vyplýva zo zákona č. 381/2001 Z.z. V tejto veci poukázali na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Haasová C - 277/12, aj na uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 646/2015 a I. ÚS 474/2016. Čo sa týka námietky premlčania, uviedli, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je osobné právo majetkovej povahy, ktoré podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Žalobcovia si nárok uplatnili pred jej uplynutím. Dopravná nehoda sa stala 26.01.2015, žaloba bola podaná na súde 04.10.2017. Nedôvodná je taktiež námietka vo vzťahu k výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy. Pokiaľ bolo poukázané na to, že sestra žalobcov žiadala nižšiu sumu než aká bola priznaná žalobcom, ide o osobu, ktorá je staršia ako žalobcovia. V čase smrti už nežila v spoločnej domácnosti s nebohovou mamou a ani so súrodencami, mala vlastnú rodinu. V dôsledku smrti sa jej život radikálne nezmenil tak ako to bolo a je u žalobcov.

6. Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného v 2. rade uviedli, že pokiaľ žalovaný v 2. rade namieta, že z judikatúry má vyplývať, že priznávaná je v obdobných prípadoch menšia suma, poukázali na to, že každý prípad je iný. Neexistuje ustálená prax v rozhodovaní súdov o výške nemajetkovej ujmy. Súdny preto musia starostlivo zvažovať špecifiká každého prípadu. Podľa žalobcov súd by nemal v žiadnom prípade pri úvahe o určení výšky peňažného odškodnenia mať pocit, že je to v rozpore s morálkou, tak ako sa to snažia súdom často podsúvať vinníci, resp. ich poisťovatelia. Žiadali preto, aby odvolací súd odvolanie zamietol a rozsudok prvoinštančného súdu v celom rozsahu potvrdil.

7. Žalovaní sa k vyjadreniu žalobcov k ich odvolaniam nevyjadřili.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie odvolaní (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru o existencii dôvodov, pre ktoré bolo potrebné rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutom rozsahu zrušiť. Pri špecifikácii dôvodu pre zrušenie vychádzal pritom z odvolacích dôvodov, s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

9. Obsahové náležitosti rozsudku, ktorý predstavuje individuálny akt aplikácie práva určuje ust. § 220 Civilného sporového poriadku. Správnosť a úplnosť obsahových náležitostí rozsudku je predpokladom

jeho vykonateľnosti a preskúmateľnosti. To, či je rozhodnutie preskúmateľné alebo nie, sa dá zistiť len z jeho odôvodnenia.

Súd musí pri rozhodovacej činnosti dbať na dôsledné dodržiavanie Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva na spravodlivý proces. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ust. § 220 CSP, dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné práva na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom.

Ako vyplýva z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, súčasťou práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces je, aby súd vo veci na skutkový stav aplikoval platný a účinný právny predpis, objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie z hľadiska relevantných predpisov v zmysle zásady iura novit curia a starostlivo sa vecou zaoberal tak, aby poskytol účinnú právnu ochranu (II. ÚS 71/97, III. ÚS 64/2000, IV. ÚS 77/02, II. ÚS 249/04), pričom rozhodnutie všeobecného súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené a vysporiadať sa s tými argumentmi účastníkov, ktoré sú vo veci relevantné (III. ÚS 119/03, IV. ÚS 115/03).

10. Podstatným odvolacím argumentom žalovaného v 1. rade je námietka premlčania, ktorú, ako uviedol, v priebehu konania vzniesli obaja žalovaní.

Zo spisu vyplýva, že žalovaný v 1. rade vzniesol námietku premlčania žalobou uplatneného nároku na pojednávaní dňa 19.03.2018 a žalovaný v 2. rade na pojednávaní dňa 05.02.2018, pričom na pojednávaní 19.03.2018 súd prvej inštancie stranám sporu udelil právo na záverečné prednesy, avšak uznesenie o skončení dokazovania nevyhlásil.

Súd prvej inštancie, ako z jeho rozhodnutia vyplýva, úplne opomenul zaoberať sa vznesenou námietkou premlčania, čo znamená, že rozhodovací proces zaťažil vadou, čo je v rozpore s materiálnou stránkou práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Rozhodnutie súdu prvej inštancie už z tohto dôvodu trpí nedostatkom, dôsledkom čoho je odňatie možnosti strán konať pred súdom. Platí pritom, že v prípade, ak je žalobou uplatnený nárok premlčaný, nie je dôvodné zaoberať sa ním po stránke vecnej. Čo sa týka odvolania žalovaného v 2. rade vo vzťahu k námietke o neprimeranej výške priznaného nároku žalobcom v kontexte s tým, že v konaní vedenom pod sp.zn.: 20C/92/2016 sestre žalobcov bola priznaná suma podstatne nižšia, pričom nárok tam uplatnený vychádzal z tých istých skutkových okolností, je potrebné uviesť, že s touto námietkou, ktorá bola prezentovaná aj v priebehu prvoinštančného konania, sa súd prvej inštancie taktiež nevysporiadal. Vo vzťahu kvantifikácii výšky priznanej jednotlivým žalobcom poukázal len na to, že závažným spôsobom bolo dotknuté právo žalobcov na ich súkromný a rodinný život. Spôsobená im bola trvalá neodstrániteľná ujma, s čím je možné súhlasiť, avšak to, prečo by mala byť jednotlivými žalobcom priznaná práve suma 50 000 eur, a nie iná suma, z rozsudku zistiteľné nie je.

11. Za tejto situácie nezostávalo odvolaciemu súdu iné, ako rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu v akom bol odvolaniami napadnutý, podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 CSP.

12. V priebehu ďalšieho konania súd prvej inštancie vyhodnotí vznesenú námietku premlčania, vysporiada sa argumentáciou žalovaného v 1. rade v tom zmysle, že pokiaľ nárok na náhradu nemajetkovej ujmy má byť odškodňovaný ako škoda na zdraví, podľa zákona o povinnom zmluvnom poistení, že by mal byť posudzovaný z hľadiska premlčania ako nárok na náhradu škody.

Pokiaľ dospeje k názoru, že uplatnený nárok premlčaným nie je, opätovne sa bude zaoberať dôvodnosťou uplatneného nároku v zmysle jeho výšky žiadanej jednotlivými žalobcami. V tomto kontexte sa bude zaoberať aj rozdielnosťou priznaného nároku, sestre žalobcov v konaní, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Poprad pod sp.zn.: 20C/92/2016, uvedie kritéria, ktoré má za rozhodné vo vzťahu k výške náhrady nemajetkovej ujmy.

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby bolo preskúmateľné.

V novom rozhodnutí taktiež o trovách celého konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.